

A man with a beard and sunglasses, wearing a black leather motorcycle jacket, is sitting on a dark motorcycle. He is holding the handlebars. The background is a brick wall. The text 'JAMIE BEGLEY' is at the top, and 'KNOXOVA ZASTÁVKA' is in large white letters across the middle. The publisher logo 'BARONET' is at the bottom.

JAMIE BEGLEY

**KNOXOVA
ZASTÁVKA**

 BARONET

Knoxova zastávka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Jamie Begley

Knoxova zastávka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KNOXOVA ZASTÁVKA

KNOXOVA ZASTÁVKA

Poslední jezdcí 3

JAMIE BEGLEY

 BARONET

Copyright © 2013 by Jamie Begley

Translation © Jana Divišová 2024

All rights throughout the world are reserved to Proprietor.

ISBN tištěné verze 978-80-269-2496-8

ISBN e-knihy 978-80-269-2504-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2505-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2502-6 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

PROLOG

Tvrdě bušil do ženy pod sebou, protože věděl, že přesně takhle se jí to líbí. Vytáčelo ho její hlasité sténání, protože mu připomínalo, koho šuká; jak do ní zajížděl celou délkou svého ptáka, postel bouchala o zeď. Byla vždycky jednou z mála žen, co dovedly jeho délku pohodlně přijmout bez nadávání na to, že je moc velký.

Sakra, vždyť je velkej chlap. Nechápal, proč si všechny myslely, že bude mít péro normální velikosti.

Chytil ji pod kolena, roztáhl jí stehna a nadzvedl její rozpálenou kundičku. Pak do ní vrazil péro, na kterém měl natažený kondom.

Knox sebou trhl, když se pokusila přitáhnout si jeho hlavu k sobě a políbit ho. Tohle nehodlal dopustit. Nikdy se s nikým nelíbal a rozhodně neměl v plánu strkat téhle štetce jazyk do pusy.

Prohnula se v bocích, aby do sebe přijala celý jeho penis, chytila ho za zadek a přitáhla si ho blíž. Narůstal v něm chtíč. Vzal do úst její bradavku a silně ji sál, když vtom ucítil první křeče jejího orgasmu.

„Šukej mě!“ vykřikla. „Šukej mě!“ Když začala výt jako hárající čubka, kterou taky ve skutečnosti byla, zakryl jí ústa dlaní. Věděl, že přes tenké zdi levného motelu by ji slyšeli hosté ve vedlejších pokojích.

Nestál o to, aby se někdo dozvěděl, že tuhle děvku šuká. Jeho bratři z Posledních jezdců by zuřili, že se ráchá právě v téhle díře. Do hajzlu, sám na sebe měl vztek, že podlehl jejímu chlípnému svádění.

„Kurva, Sam, přestaň mě kousat!“ Knox odtrhl ruku od jejích zběsilých zubů.

„Tak sebou pohni!“ zírala na něj vítězoslavně.

„Tak přestaň rvát. Nebo někdo zavolá zasraný fyzly.“

„Bojíš se, že se někdo dozví, že se mnou šukáš, Knoxi?“

To se dozví tak jako tak, pomyslel si Knox. Určitě se postará o to, aby se zpráva o jeho selhání roznesla po celém městě. Sakra, byl na sebe pekelně naštvaný. Kdyby cestou přes Treepoint nestrhnul motorku, aby se vyhnul nějakému zvířeti, nenaboural by do toho podělanýho stromu. Bratři by ho ve štychu nenechali. Jeho motorka byla na sračku. Zavolal Viperovi, ale hovor spadl do hlasové schránky. Takže když se objevila Sam ve svém luxusním voze, do kterého věděl, že nemá nasedat, stejně to udělal, když čekal, až mu Viper zavolá zpátky.

Netrvalo to ani pět minut, než měla jeho ptáka v puše. Když si s ním začala pohrávat jazykem, v duchu si nadával do debilů a sráčů, ale přesto ho dokázala přimět, aby s ní jel do motelu. Teď chtěl jen to, aby to rychle ukončil a vypadnul odtud, než se o tom dozví Viper a ostatní a on dostane pořádnou čochku.

Sam sténala stále hlasitěji a Knox se rozhodl, že celou tu patálii ukončí. Zakousl se jí do bradavky a dopřál jí tolik bolesti, kolik potřebovala, aby se udělala.

Přirážel ještě silněji a natočil se tak, aby se piercing na jeho penisu při každém přírazu otřel o vnitřek její kundičky. Tenhle manévr dodal potřebnou dávku bolesti i jemu.

Kdyby nebyla taková mrcha, byli by dokonalý pár. Oba měli rádi sex na hraně, okořeněný trochou bolesti. Nic drastického, v sadismu si neliboval, ale měl rád, když při sexu cítil nějakou tu bolest. Proto měl piercingy a měl je už dost dlouho na to, aby věděl, jak je využít co nejlépe jak pro holky, které šukal, tak i sám pro sebe.

Stahující se koule mu naznačovaly, že to už dlouho nevydrží. Trhl jejímá nohama, až jí narazily do žeber, a chodidla zabořená do matrace mu poskytla přesně ten správný úhel; zabořil do ní ptáka, dokud neucítil, jak mu ho svírají stahy jejího vyvrcholení. Když poznal, že už je skoro hotová, konečně se udělal i on a šhubání v jeho penisu ji přivedlo k dalšímu orgasmu, doprovázenému křikem.

Může ta potvora být ještě hlasitější? Knox si znovu položil otázku dokazující, jaký byl hlupák.

Zůstal v ní, dokud vyvrcholení neodeznělo. Pak ze ženy, kterou právě uspokojil a kterou pohrdal, slezl. Stáhnul kondom, hodil ho do koše příhodně umístěného vedle postele a spěšně si natáhl džíny, strčil do nich svého proradného ptáka a zapnul je.

„Kam ten spěch?“ Knox vzhlédl a viděl, jak se rozvaluje na posteli.

„Musím se postarat o svoji motorku, než přijedou policajti a odtáhnou mi ji.“

Zazvonil mu mobil. Zvedl ho. Volal Viper. *Musí volat zrovna teď*, pomyslel si znechuceně Knox.

„Co se děje?“ Viperův chladný hlas v telefonu přiměl Knoxe k tomu, že byl na sebe ještě víc našťava-

ný za to, že porušil rozhodnutí klubu, že nesmí být v kontaktu se Samanthou.

Až prezident Posledních jezdců zjistí, s kým posledních pár hodin prošukal, dostane Knox pořádnou sodu. Sam byla zodpovědná za napadení Viperovy snoubenky a měla prsty i v tom, když byly málem znásilněné další dvě ženy, co patřily k Posledním jezdcům. Sam měla štěstí, že byla ještě vůbec naživu. Nechali ji být jen proto, že muži z klubu nechtěli ublížit ženě. Přenechali to ženám, aby si to vyřídily samy. Evie, která skupinu žen vedla, čekala na příležitost, jak si to s touhle proradnou zrádkyní vyřídit. Sam se pokusila vydírat Vipera tím, že mu tvrdila, že je jeho zavražděný bratr otcem jejího dítěte. Ale Winter, Viperova snoubenka, zjistila, že se jeho bratr té prolhané potvory, která v té době navíc byla nezletilá, nikdy ani nedotkl.

„Měl jsem bouračku u Javoru. Potřebuju přívěs a odvoz,“ odpověděl Knox prezidentovi klubu.

„Pošlu tam Ridera. Bude na místě za dvacet minut. Jsi v pořádku?“

„Jo, jsem.“

„Fajn, uvidíme se, až se vrátíš domů.“ Viper ukončil hovor.

Knox strčil mobil zpátky do kapsy a posadil se na kraj postele, aby si obul boty. Sam k němu zezadu přistoupila a objala ho rukama kolem krku.

„No tak, Knoxi. Odkdy ti to stačí jen jednou?“

Knox vstal a setřásl ze sebe její ruce. Zvedl ze země tričko, oblékl si ho a pak se otočil k Sam.

„Proč bydlíš tady?“

Tvář se jí stáhla do nenávislné grimasy. „Od té doby, co zmizeli Slot a Tank, nemám kde bydlet. Modří jezdcí mě u sebe nechtějí, protože nestojí o problémy s Viperem. Poslední jezdcí mi nedovolí se tam usadit.“

Takže nemám moc na výběr. Všechnen tátův majetek zabavil soud kvůli penězům, co ukradl.“

„Máš na výběr, Sam. Tvoje babička by tě vzala k sobě,“ řekl Knox, aniž by k dívce cítil sebemenší sympatie.

„Bydlet u ní? Do háje, to radši zůstanu tady. Tu starou brácu by ranila mrtvice, kdybych si přivedla domů někoho na šukání.“

Knox se na ni nevěřičně zadíval. To, že svoji milou babičku nazvala brácou, ho vyvedlo z míry.

„Musím jít. Rider na mě bude čekat.“

„Nechceš, abych tě odvezla?“ zeptala se Samantha, i když se ani nesnažila vstát z rozházené postele.

Aby Rider viděl, jak to posral, ještě dřív, než to bude moct říct Viperovi? To ani omylem. „Není to daleko, dojdu to pěšky. Nemusíš mě tam vozit.“ Knox přešel ke dveřím.

„Ještě se uvidíme,“ zavolala na něj Sam, když dveře otevřel.

Knox se otočil a chtěl říct něco hodně ošklivého, ale ovládl se. Právě ji ošukal. Jeho pták neřešil, že tu ženskou nenávidí celý klub; to, že to takhle posral, byla jen jeho vina. Neměl právo teď otvírat pusy.

Zavřel za sebou a prošel přes prázdné parkoviště. Od chvíle, kdy se Sam přijeli do motelu, se už setmělo. Zdálo se mu, že nalevo zahlédl nějaký pohyb, ale když se zastavil a rozhlédl se, nic neviděl, a tak pokračoval dál. Rider by byl naštvaný, kdyby ho nechal čekat moc dlouho.

Když se vrátil na místo, kde nechal motorku, Rider už tam byl.

„Kde ses sakra coural?“

„To nechtěj vědět,“ opáčil Knox a šel Riderovi pomoci naložit motorku na přívěs. „Zvládneš to opraco-

vit?“ zeptal se, když byla naložená a oba si prohlíželi rozsah škod.

„Přední kolo je v prdeli, ale to se dá vyměnit.“ Nasedli do vozu a vrátili se do klubovny. Když se chystali vystoupit, vrhl po něm Rider přísný pohled.

„Tak kde jsi teda byl?“ zeptal se.

Knox se opřel o sedadlo.

„Dělal jsem tu největší blbost ve svém životě,“ odpovéděl.

PRVNÍ KAPITOLA

Případ zamítnut.“ Soudce Creech klepl kladívkem a přeplněná soudní síň se začala vyprazdňovat.

„Díky, paní Richardsová.“ Diamond se obrátila k zhýčkanému chlapíkovi stojícímu po jejím boku.

„Nemusíte mi děkovat. Jestli vás ještě jednou chytí za volantem opilého, zapomeňte na moje číslo. Účet vám pošlu poštou.“ Diamond si začala skládat papíry zpátky do kufříku a zlobila se sama na sebe, že případ Luka Baxtera vůbec brala. Tahle krátká exkurze do trestního práva dopadla přesně tak špatně, jak se obávala. Nesnášela obhajování klientů, co byli prokazatelně vinni, ale měli dost peněz, aby si mohli dovolit zaplatit její taxu.

S povzdechem hodila výčitky za hlavu, protože věděla, že tenhle případ vyřeší několik nezaplacených účtů a dá jí na pár týdnů volnost. Treepoint byl sice malé město, ale právníků tu byla spousta a soupeřili mezi sebou o klienty.

Když přišlo na splatnost složenek, měla na výběr – buď začne brát případy, jako byl ten Lukeův, nebo bude nahánět klienty, kteří by mohli podat žalobu za způsobení újmy na zdraví. Vybrala si menší zlo, ale když viděla, jak Luke namyšleně odchází ze soudní síně, začala o tom pochybovat. *Ten pitomec nejspíš míří do nejbližší hospody, aby to oslavil.*

„Nechceš zajít na oběd?“ Diamond se usmála, když se k ní přitočil Caleb Green, a zavřela aktovku.

„Spolčovat se s nepřítelem?“ zeptala se asistenta státního zástupce.

„My přece nikdy nebyli nepřátelé, Di.“ Flirtoval s ní posledních několik měsíců, ale ještě nepřijala žádné z jeho pozvání na večeři, která jí posílal. Caleb vypadal dobře, byl vždycky perfektně oblečený a byl dokonalým prototypem gentlemana, co ženě otvírá a zavírá dveře.

Nevěděla, proč ji nepřitahuje, ale nepřitahoval ji. Choval se stejně jako těch pár mužů, se kterými v minulosti chodila; možná si jen chtěla ušetřit nevyhnutelně zlomené srdce, kdyby se zapletla do dalšího vztahu, co by vykazoval stejné známky selhání.

„Tak co, zajdeme na oběd?“ zeptal se znovu Caleb a podržel jí dveře soudní síně, když jimi vycházeli na rušnou chodbu.

„To zní dobře, mám hlad.“ Diamond cítila, jak přejíždí očima po jejím těle, ale neznepokojovala se tím. Měřila skoro metr osmdesát a neměla zrovna tvary modelky. Už dávno se smířila s tím, že se svou láskou k jídlu a vaření nikdy nebude štíhlá jako proutek. Diamond se ale nebrala jako tlustá, říkala si, že má zkrátka ženské křivky. A podle toho, jak si Caleb prohlížel její ňadra pod halenkou s volány, nabyla přesvědčení, že by s touto definicí souhlasil.

Vyšli ven, přešli ulici a zamířili do bistra, kde bylo plno. Byl čas oběda a v bistru dobře vařili, takže trvalo pár minut, než se Calebovi podařilo najít pro ně stůl.

Posadili se naproti sobě. Diamond si vzala jídelní lístek, aby si ho prostudovala, a Caleb zatím pro oba objednal pití.

Rozhodovala se mezi smaženým kuřetem a zdravým salátem a ostatním zákazníkům v podniku nevěnovala pozornost, když na ni Caleb promluvil a vyrušil ji ze soustředění. „Vidím, že je tu jedna z tvých bývalých klientek.“

„Která?“ Diamond vzhledla od jídelního lístku.

„Winter Simmonsová. Sedí támhle v rohu s tím motorkářským gangem, se kterým se teď tahá.“

„Není to gang, ale motorkářský klub,“ opravila ho Diamond.

„Je v tom rozdíl?“ zeptal se ironicky Caleb.

Diamond na něj ostře pohlédla. „Ano, je v tom rozdíl.“ Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila a dokázala přejít Calebovy předsudky.

Přesně kvůli takovým předsudkům byla v dětství nešťastná. Během dospívání se klubu, do kterého patřili její rodiče, začala vzdalovat. Rodiče spolu byli už pětatřicet let, a i když nesouhlasila s jejich životním stylem, nenazývala by ho ničím, čím není. Vyrůstala s motorkářským klubem a zažila si dost opovržení, se kterým na ně lidé pohlíželi.

Když skončila vysokou, vrátila se domů, ale odsuzující postoj všech, co věděli o spojení jejích rodičů s Destruktoř, ji unavoval. Hlavně proto, že klub pravidelně využíval jejích služeb, aniž by se obtěžoval za ně platit, a to jí natolik lezlo krkem, že se rozhodla přestěhovat do Treepointu. Chtěla začít znovu, ale zároveň být pořád dost blízko na to, aby mohla rodiče navštěvovat.

Caleb se na ni tázavě zadíval, když k jejich stolu přišla servírka pro objednávku, což odvrátilo jeho pozornost od dalšího vyptávání. Diamond si byla vědoma toho, že Caleb rád odsuzuje, a tak se rozhodla objednat si kuřecí salát; pak se pohodlně usadila a zírala na talíře se smaženým kuřetem a slaným pečivem hostů u vedlejšího stolu. Nedivila se, když si Caleb také objednal salát. *Umím odhadnout charakter líp než on*, pomyslela si.

Očima přelétla lokál a zadívala se ke stolu, kde seděla Winter Simmonsová, která byla ještě před dvěma měsíci její klientkou. Byl to největší stůl v podniku. Vedle Winter seděl její snoubenec Viper, prezident Posledních jezdců. Diamond poznávala také Evie a Bliss, které byly na schůzi školské rady, kde Winter zastupovala, aby získala zpět místo ředitelky střední školy.

Winter byla velmi atraktivní a tvář jí zářila štěstím. I další dvě ženy u stolu byly nesmírně půvabné. Evie byla štíhlá sexy brunetka a Bliss byla jako vystřižená z reklamy. Vypadala dokonale, počínaje smyslným obličejem a konče krátkými ježatými blond vlasy, v oversize tričku s nápisem *Kousni mě*. Tričko mělo hluboký výstřih a odhalovalo křivku jejích pevných ňader. Mezi oběma ženami seděl obrovský, úplně plešatý muž. Viděla ho v ten den, kdy se poprvé setkala s Winter v klubovně Posledních jezdců.

Sešel po schodech z patra a vstoupil do obrovského obýváku klubovny společně se dvěma ženami. Neměl na sobě tričko a vystavoval svůj rozložitý svalnatý hrudník. Ženy, se kterými vešel do místnosti, byly oblečené dost spoře, měly na sobě jen tílka. Bylo jí jasné, co ti tři nahoře dělali. Bylo to, jako by se vrátila v čase a viděla ty samé věci, co se odehrávaly v motorkářském klubu, ke kterému patřili její rodiče.

Diamond chtěla odvrátit oči, ale zadrželo ji, když zachytila pohled urostlého muže, obklopeného dvěma ženami. Zasáhla ji jiskra touhy; vždycky ji přitahovali velcí muži, protože byla sama vysoká. Bohužel ty přitahovaly vždycky ty malé a křehké, takové, jaké seděly vedle něj. Sebenenávist ji přiměla věnovat zírajícímu muži opovržlivý pohled. Hodně podobný tomu, co měla, když byla před chvílí našťvaná na Caleba.

Teď byla našťvaná na svou automatickou reakci a na přitažlivost, o kterou nestála, a tak se rychle znovu podívala na Caleba a snažila se odvrátit pozornost od pohledu, který na sobě stále cítila. Začala mluvit o případu, o který se právě porvali, a celou skupinu vytěsnila z mysli. Nebylo to snadné, protože byli dost hluční, takže se Diamond citelně ulevilo, když se konečně zvedli k odchodu.

Úleva nevydržela dlouho, protože parta zamířila k jejich stolu. Z Calebova výrazu poznala, že to nepotěšilo ani jeho.

„Dobrý den, paní Richardsová. Jak se vede?“ zeptala se zvědavě Winter a zadívala se na Caleba.

Diamond věnovala Winter svůj typický vlašný úsměv. „Dobře a vám?“

„Taky dobře. V nové škole se mi líbí.“ Winter se na ni usmála na oplátku, nicméně Diamond poznala, že inteligentní ženě neuniklo, že ji Calebovi nepředstavila. Sakra, prokazovala jí tím laskavost, ale Winter to nejspíš vnímala jako urážku.

„Těší mě, že se vám podařilo se školskou radou vše vyřešit.“ Diamond uvítala, že se Winter se školskou radou dokázala dohodnout. Bojovala se školským systémem, aby si udržela práci, a i když nezískala zpět místo ředitelky zdejší střední školy, souhlasila rada

s tím, že bude přijata na místo ředitelky na alternativní škole a stávající ředitel bude moci odejít do penze.

„Ráda vás zase vidím.“ Diamond jí věnovala další chladný úsměv. Tentokrát to Poslední jezdcí pochopili. Všichni ztuhli a Viper ji sjel zlým pohledem za to, že se vysmívá jeho snoubence. Winter se tím nenechala vyvést z míry a jejich rozzlobené pohledy ignorovala.

„Někdy byste měla přijít na oběd se Sex Piston, KillyaMou a Crazy Bitch. Ráda jsem vás viděla, Diamond.“ Po tomhle rozloučení se Winter a Poslední jezdcí vydali k východu z bistra. Sotva se jí podařilo zakrýt rozpačitý výraz ve tváři, když se setkala s rozzlobeným pohledem velkého muže, který se na ni a na Caleba pohrdavě zadíval.

„Kdo je Sex Piston, KillyaMa a Crazy Bitch?“

Diamond se obratně vyhnula odpovědi. „Měli bychom si pospíšet, za půl hodiny musíme být zpátky u soudu.“

Caleb vypadal, jako by se chystal položit otázku znovu, ale rychle se pustila do svého salátu, a tak začal i on jíst svůj oběd, přičemž po ní vrhal tázavé pohledy. Dojedli, zaplatili každý za své jídlo a vrátili se do budovy soudu.

Další případ, který na Diamond čekal, bylo řízení pod vlivem alkoholu. Tentokrát byla jejímu klientovi nařízena odvykací léčba a do auta mu mělo být nainstalováno zařízení, do něhož musel dýchat, aby nastartoval motor. Nemrzelo ji, že mu byly uděleny tyhle sankce; nemusel jít do vězení, a ještě se mu dostane pomoci s jeho závislostí. Tohle byl výsledek výhodný pro obě strany.

Diamond pak jela domů. Byla po náročném dni unavená. V myšlenkách se jí stále vracela scéna z restau-

race. Winter byla svědkem jejího bouřlivého výstupu se sestrou Sex Piston. Diamond si musela přiznat, že si za svoje chování zasloužila pořádnou sprchu, ale i tak se cítila nepříjemně, když početná parta obklopila stůl. Byla si dobře vědoma toho, že jejich rozhovor poslouchá nejen Caleb, ale i odsuzující obyvatelé města.

Když míjela motel, uviděla šerifa a koronerovo auto. Zajímalo ji, co se tam stalo, a málem zastavila, ale nakonec to neudělala. Byla si jistá, že se o tom zítra dočte v místních novinách.

DRUHÁ KAPITOLA

Knoxe probudilo, když mu někdo zatřásl ramenem. „Dej mi pokoj.“ Cítil, jak se Evie nadzdvihla na lokti.

„Knoxi, vstávej. Dole se něco děje. Ted' volal Viper a chce, abys tam přišel.“

Mrzutě sklouzl z postele, vstal, sebral džíny z podlahy a oblékl si je. Obrátil se zpět k posteli a viděl, že Evie znovu usíná. Nakonec vždycky spala v jeho posteli, s jednou nebo více dalšími členkami klubu. Jeho postel byla největší v domě a on vítal, že měl k dispozici nějakou ženu, když se probudil uprostřed noci.

„Moc se tu nerozvaluj. Za pár minut jsem zpátky.“ Evie jen krátce něco zamumlala.

Když si natáhl tričko a nazul boty, byl už vzhůru; vyšel z pokoje, zamířil ke schodům a vtom uslyšel z dolní části schodiště hlasitý hovor. Podíval se dolů a uviděl Vipera a Shadea, jak se dohadují se šerifem.

„To je blbost. Knox se té potvory ani nedotkl!“ křičel Viper na šerifa.

„Uklidni se, Vipere. Vyslechneme ho,“ slyšel Knox Shadeův klidný hlas.

Knox sešel po schodech. Všichni se otočili a sledovali, jak se k nim blíží. Když Knox viděl zachmuřené výrazy ve tvářích kamarádů, začal mít nepříjemný pocit.

„Co se děje?“ zeptal se Knox šerifa.

„Dnes odpoledne bylo v motelu nalezeno tělo Samantha Bedfordové,“ odpověděl šerif a sledoval, jak bude na zprávu reagovat.

Knox ztuhl, protože tušil, k čemu to směřuje.

„Knox s tou čubkou neměl nic společného od doby, co napadla Beth; nikdo z nás to neudělal. Sem do klubu se vrátit nesměla a po tom, co provedla Winter, Beth a Lily v restauraci, jsme ji neviděli.“

Šerif nic neříkal, jen dál zíral na Knoxe.

Podle jeho reakce Knox poznal, že už ví, že se Samanthou předešlého dne nějaký čas strávil.

„Včera jsem se s ní viděl. Zastavila u mě s autem, když jsem havaroval na motorce.“ Ticho v místnosti by se v tu chvíli dalo krájet.

„A k čemu tedy došlo?“ zeptal se šerif.

Knox přemýšlel, jestli má mlčet, ale z šerifova pohledu mu bylo jasné, že už o jeho návštěvě v Samanti-ně motelovém pokoji ví.

„Jeli jsme k ní do pokoje a šukali. Odešel jsem hned, jak mi zavolal Viper. Když jsem vycházel ze dveří, byla normálně naživu,“ zadíval se Knox na šerifa.

„Kurva, Knoxi,“ vyhrkl Viper rozzlobeně.

„Nemůžeš mi říct nic, co jsem si už neřekl sám.“ Knox cítil, jak se na něj soustředí hněv bratrů.

„Máme tu dost holek, nepotřeboval jsi tu čubku. Proč jsi to sakra udělal?“ položil Viper otázku, která napadla každého.

„Prostě mi vytáhla ptáka a šla na věc,“ přiznal Knox nešťastně.

„Musím tě odvézt k výslechu, Knoxi. Nedá se tomu vyhnout, je v tom zapletený tisk. Jeden svědek tě viděl odcházet z jejího pokoje a řekl to novinářům.“ *Samozřejmě, že mě někdo viděl*, pomyslel si Knox sarkasticky. Treepoint byl plný zvědavých šmiráků.

Knox přikývl a vykročil vpřed. „Tak pojďme.“

Viper ho chytil za ruku. „Neodpovídej už na žádné otázky. Seženu ti právníka.“ Knox kývl, vyšel ze dveří a šerif ho v těsné blízkosti následoval.

Když došli k policejnímu autu, šerif podržel Knoxovi přední dveře u spolujezdce. Ten to ale ignoroval, otevřel zadní dveře a nastoupil. „Nemá smysl dávat komukoli záminku ke stížnostem, že jste neudělal všechno podle předpisů.“

Šerif s povzdechem zavřel oboje dveře a nasedl do vozu. Když vyjížděl z parkoviště u klubovny, zíral Knox ven z okénka. Pak si opřel hlavu o sedadlo s nepříjemným pocitem, že se teď všechno změní, ale rozhodně ne k lepšímu.

Diamond si nalila šálek kávy, otevřela noviny a měla co dělat, aby se neopařila, když si přečetla titulek. *Zavražděná žena nalezená v motelu*. Četla dál a zjistila, že šlo o místní mladou ženu Samantha Bedfordovou, kterou Diamond nikdy neviděla. Našla ji pokojská, když šla uklízet.

Diamond se při čtení posadila ke stolu. V článku nebylo uvedeno, jak žena zemřela, ale zmiňoval se o tom, že někdo z obyvatel viděl, jak několik hodin před nálezem těla z pokoje vychází nějaký muž. Jeho

jméno článek neuváděl, ale psalo se v něm, že byl předveden k výslechu. Diamond si byla jistá, že by stejně nevěděla, o koho jde; nebydla v Treepointu dlouho a setkala se tu zatím jen s pár lidmi.

Slyšela, jak zvoní telefon, ale ani se nepohnula, aby ho zvedla. Najala si na částečný úvazek sekretářku, aby vyřizovala její poštu a telefonáty. Nemohla si si ce dovolit příliš velké výdaje, ale když získala několik nových trestních případů, sekretářka jí ulehčovala práci.

„Za dvacet minut máš být u soudu,“ ozval se ode dveří tichý hlas.

„Díky, Holly. Za chvíli odcházím.“ Diamond se podívala na mladou ženu stojící ve dveřích. Seznámily se díky inzerátu, který si podala. Obě byly v Treepointu nové a za tu krátkou dobu, co se znaly, se spřátelily.

Obě byly tiché a držely se rády stranou. Holly byla drobná brunetka s bujnými křivkami. Kdykoli spolu obědvaly, Diamond cítila, jak se na ženu sedící vedle ní upírají zraky přítomných mužů, ale nežárlila, spíš s ní soucítila, když si uvědomila, jak je Holly z těch pohledů na rozpacích. Dokonce se Diamond svěřila, že kdysi uvažovala i o tom, že by si nechala prsa operativně zmenšit, ale bylo to nad její finanční možnosti.

Zamávala Holly, vyšla z kanceláře a mířila do budovy soudu. Její kancelář byla jen o blok dál, takže to nebyla dlouhá procházka. Naproti kanceláři byl zadní vchod do kostela, jen o budovu dál, než se nacházel soud, takže si často zkracovala cestu přes parkoviště u kostela. Dnes se ale chtěla projít a vyrazila delší trasou přes boční ulici. Zahnula za roh k budově soudu a uviděla, že před kanceláří šerifa, která byla hned vedle, je zaparkováno několik motocyklů.

„Ahoj, Di,“ pozdravil ji Caleb z horní části schodiště.

„Ahoj, Calebe. Jsi připravený na soud?“

„Já vždycky.“ Usmál se na ni a kývl směrem k šerifově kanceláři. „Už jsi to slyšela?“

„A co?“ zeptala se, když procházeli velkými dveřmi.

„Zatkli jednoho z Posledních jezdců kvůli vraždě Samantha Bedfordové,“ odpověděl Caleb na její otázku, když vešli do přeplněné soudní síně a každý zamířil ke svému stolu, čímž jejich krátký rozhovor skončil.

Diamond otevřela aktovku. Zástupce přivedl jejího klienta. Greer Porter byl přistižený při prodeji malého množství trávy. Sebevědomý mladík se posadil vedle ní ke stolu.

„Vysekáte mě dneska z toho?“ zeptal se, jakmile se jeho zadek dotkl židle.

„Pokusím se.“ To bylo jediné, co ze sebe Diamond stačila dostat, než do místnosti vešel soudce.

„Prosím, povstaňte,“ vyzval všechny soudní vykonavatel.

Stání netrvalo dlouho. Greer dostal přísné napomenutí a vysokou pokutu. Měl štěstí, že šlo o tak malé množství, jinak by byl potrestaný mnohem tvrději.

„Díky, paní Richardsová,“ řekl, jakmile soudce opustil síň.

„Jestli vás chytí znova, Greere, už z toho tak snadno nevyváznete.“

Mladík se usmál. „Nemám v plánu nechat se znovu chytit. Měl jsem vědět, že nemám prodávat někomu, koho neznám. Jak mě mohlo napadnout, že si šerif najal nového zástupce z jiného města? Tate mi za to, jaký jsem byl pitomec, pořádně nakope prdel, ale byl jsem aspoň dost chytrý na to, abych začal jen s malým

množstvím, abych se nedostal do velkých problémů.“ Diamond se nezmohla na nic víc, než že se na Greera, který byl na sebe zjevně pyšný, dlouze zadívala.

Nejradši by mu tu prdel nakopala sama.

„Tady jsme skončili. Zaplatil jsem pokutu.“ Ke Greerovi přistoupil Tate Porter. Vysoký, štíhlý muž, starší než ten, kterého zastupovala. Byl pravým opakem svého bratra, jak Diamond zjistila, když si ji najal, aby Greera zastupovala. Greer jí řekl, že Tate vychovával své bratry a sestru poté, co jejich rodiče zahynuli při nehodě na lodi. To se stalo jen rok potom, co Tate dokončil střední školu.

Diamond sledovala, jak se vedle bratra postavili nejmladší bratr Dustin a sestra Rachel. Dustin měl husté černé vlasy, na rozdíl od svých bratrů a sestry kudrnaté, a také měl jako jediný šedé oči. Byl to pohledný mladík a Diamond si byla jistá, že musí zaměstnávat mysl mnoha místních děvčat.

„Díky, paní Richardsová.“ Rachel natáhla ruku směrem k Diamond. Na rozdíl od většiny žen měla drsnou dlaň. Zjistila, že je Rachel v okolí, a vlastně v celém státě, vyhledávanou bylinkářkou. Lidé za ní cestovali ze všech koutů země, aby si od ní koupili doma vyráběné léky a nechali se léčit jejím dotykem. Diamond to přišlo směšné, ale brzy pochopila, že to obyvatelé Treepointu berou nesmírně vážně.

Upracovaná ruka, dotýkající se té její, v ní nevzbuzovala nic jiného než touhu rychle nepříjemný kontakt ukončit.

Když se jejich dlaně oddělily, Rachel si ji zvědavě prohlížela. Diamond se vyhnula jejímu pohledu a začala sbírat papíry ze stolu a strkat je do aktovky.

„Konečný účet vám pošlu poštou,“ oznámila Diamond a s aktovkou v ruce se obrátila k rodině.

„V pohodě. Jakmile ho dostanu, zastavím se u vás v kanceláři a zaplatím to. Nikdy nevíte, kdy budeme zase potřebovat vaše služby,“ řekl Tate a pohlédl na svého nezúčastněně se tvářícího bratra s němou výčitkou. Diamond mu rozhodně nezáviděla, že se pokouší starat o svou podivnou rodinu.

Vyšla společně s nimi ven a před budovou soudu se rozloučila. Chtěla se vrátit zpátky do svojí kanceláře, když před šerifovu kancelář vyšli Poslední jezdcí s rozzlobeným Marcem Harrisem, nejlepším právníkem ve městě, pokud šlo o trestní právo. Starší muž vypadal, že se o něj pokouší infarkt.

„Takhle se mnou nikdo mluvit nebude! Slyšeli jste vůbec, co mi řekl?“ Marc skoro křičel na Vipera a Winter.

„Pane Harrisí, Knox to nemyslel tak doslova. On jenom...“ snažila se Winter muže uklidnit.

„To je mi jedno. Najděte si jiného právníka, co si s tím pitomcem poradí.“ Diamond byla šokovaná, že vyhlášený advokát ztratil klid až do takové míry.

„Ale...“ Winter se znovu pokusila zasáhnout, ale než stačila cokoli říct, vyřítit se Harris přes parkoviště ke svému autu.

Všichni sledovali, jak se auto s kvílením pneumatik rozjelo. Pak si Diamond uvědomila, že na ni Poslední jezdcí zírají, a zavřela ústa. Podívala se na Viperův zkoumavý pohled a málem viděla, jak mu to šrotuje v hlavě.

Sakra, to ne, pomyslela si. Otočila se na vysokých podpatcích a rychle spíáchala ulicí, aby se vyhnula tomu, co se k ní blížilo.

„Paní Richardsová.“ Diamond slyšela Winteřin hlas, ale stále pokračovala v chůzi.

Najednou před ni vstoupil muž a prudce ji zastavil. Nikdy předtím ho neviděla, ale nepochybovala o tom,

že patří k motorkářskému klubu. Byl celý potetovaný a měl na sobě tmavé džíny a tričko. Oči mu zakrývaly sluneční brýle a vypadal dost drsně. Diamond při pohledu na něj přeběhl mráz po zádech. Ani se nepokusila projít kolem něj, když ji na chodníku obklopili Winter, Viper a další dva členové klubu.

„Paní Richardsová, potřebujeme vaši pomoc,“ začala Winter.

„Neberu žádné nové případy,“ opáčila Diamond a obrátila se k Winter, aby se nemusela dívat na muže, který jí naháněl husí kůži.

„Nic takového vaše sestra neříkala. Říkala, že se vám nedaří najít klienty, a proto jste se přestěhovala z Jamestownu do Treepointu. Prosím, nemohli bychom si jít na chvíli někam promluvit?“ požádala ji Winter.

Diamond se neochotně podvolila. „Mám kancelář hned tady za rohem.“ Winter se s úlevou usmála a jí se sevřelo srdce. Měla v plánu ji přesvědčit, aby případ jejího kamaráda převzala, ale Diamond se ho chystala odmítnout. Nic na světě ji nemohlo přimět, aby ho vzala. Znamenalo by to, že by musela mít více kontaktů s motorkářským klubem. Neodcházela od rodičů proto, aby se zapletla do potíží jiného klubu. To tedy ani náhodou.

TŘETÍ KAPITOLA

Diamond vešla do své kanceláře a Poslední jezdci hned za ní. Holly zrovna ukládala papíry do skříně, když se otočila, aby se podívala, kdo přišel. Diamond nijak nepřekvapilo, když při pohledu na to, jak se místnost zaplnila několika motorkáři, nevěřicně otevřela ústa.

„Holly, kdybys mě potřebovala, budu u sebe.“

Přikývnutí bylo jedinou odpovědí, na kterou se Holly zmohla, kromě prosebného pohledu, aby ji nenechávala o samotě s nebezpečně vyhlížejícími muži, co se usadili na několika židlích a malé pohovce, které měla k dispozici pro návštěvníky.

Winter, Viper a ten potetovaný motorkář ji následovali do soukromé kanceláře. Diamond přešla ke svému stolu, odložila aktovku na vzorně uklizenou desku a posadila se.

„Co se stalo, Winter?“ Rozhodla se nechodit kolem horké kaše; čím dřív zjistí, co od ní chtějí, tím dřív se jich bude moci zbavit.

„Jeden z členů klubu byl zatčen za vraždu Samantha Bedfordové,“ odpověděl na její otázku Viper. Diamond se nadechla. Očekávala to díky stručné informaci, kterou jí sdělil Caleb před začátkem soudu.

Držení drog, napadení, řízení pod vlivem alkoholu, tohle byly kauzy, ve kterých se angažovala od chvíle, kdy se přestěhovala do Treepointu. Nikdy by ji ani nenapadlo zastupovat klienta v tak vážném případě, jako je obvinění z vraždy.

„Ušetřím nám všem čas. Na obhajobu v případě vraždy nemám dost zkušeností.“ Diamond začala vstávat od stolu.

„Nejlepší obhájce ve státě Kentucky nás právě hodil přes palubu. A to by ten pitomec obhajoval kohokoli, kdo mu dobře zaplatí. Knox všechny štve. Nenažde se právník, kterého by jeho přístup nevytočil tak, že s ním skončí. Nechci hledat každý den jiného právníka, potřebujeme někoho, kdo neuteče, jakmile se Knox poprvé rozčílí a k smrti ho vyděsí.“

„Je mi líto.“ *I když ve skutečnosti není*, pomyslela si Diamond a zvedla se, aby jim ukázala dveře.

„Zaplatím vám, kolik si řeknete,“ prohlásil Viper a rozhlédl se po kanceláři. Diamond se znovu posadila.

„Pokud vám nezáleží na ceně, můžete si dovolit jakéhokoli právníka,“ podotkla Diamond, ale pak se zarazila, aby si pořádně rozmyslela, jestli jim opravdu chce rozmluvit, aby si ji najali.

„Ani peníze nezabránily Harrisovi, aby se na nás vykašlal,“ prohodil znechuceně Viper.

To Diamond chápala. Špičkoví právníci byli známí svou upjatostí a klienty jako Knox milerádi přenechávali těm z nižší ligy. Diamond polkla. Patřila do nižší ligy právníků, co byli dost lační po penězích a možnosti zviditelnění, kterou by jim případ mohl přinést.

„O jaké částce se bavíme?“ zeptala se.

Záblesk ve Viperových očích naznačoval, že ví, že jí má v hrsti. Diamond potlačila vztek sama na sebe a v duchu si přidala další výtku za to, že se chová jako blbka.

„Přejdeme rovnou k věci. Když prokážete Knoxovu nevinu, zaplatím vám půl milionu dolarů.“

Diamond se rozhodla nenechávat tyhle dveře otevřené příliš dlouho. Tahle nabídka se jí zamlouvala.

„Jestli tomu dobře rozumím, věříte, že je Knox nevinný?“ zeptala se.

„Já vím, že je,“ odpověděl Viper bez zaváhání.

„Tím si nemůžete být tak jistý. Každý může selhat a podle toho, co jste mi řekli, není Knox zrovna ten nejroztomilejší člověk ve státě. Možná se pohádali...“

„Paní Richardsová, kdyby ji zabil, tělo by nikdo ne našel.“

Diamond se při Viperově odpovědi, pronesené nevrušeným hlasem, rozšířily oči. Winter se zarazila, ale neřekla nic, což ji vedlo k domněnce, že to cítí stejně. Zadívala se do vedlejší místnosti na muže, kteří je poslouchali, a z výrazu jejich tváří poznala, že souhlasí.

Sakra. Diamond věděla, že by ten případ neměla brát, ale byla to příliš velká částka na to, aby odolala. I kdyby to později vzdala, stejně by jí museli zaplatit za hodiny, které by jim vyúčtovala.

Viper, jako kdyby jí četl myšlenky, prohlásil: „Samozřejmě, pokud se na nás vykašlete, nezaplatím vám ani cent.“

Diamond chtěla protestovat, ale uvědomila si, že o téhle podmínce se vyjednávat nedá.

„Dobře, dohodnuto.“ Diamond se slyšela, jak souhlasí, ale zároveň by si za to nejradši nafackovala. Viděla, jak se jeden z Posledních jezdců zvedl ze židle,

přešel k Hollyinu stolu, opřel se o něj a nenuceně ji oslovil. Podle jeho svůdného úsměvu poznala, že má na její plachou sekretářku záslusk.

Nemýlila se. Z vedlejší místnosti se ozval náraz židle o stěnu a Holly téměř vběhla do její kanceláře a s rudým obličejem se postavila vedle Diamond. Muž se usmál, opřel se o rám dveří a s dravčím leskem v očích je pozoroval.

„Paní Richardsová, za deset minut máte další schůzku.“ Hollyin hlas byl překvapivě pevný, ale zůstávala stát za stolem. Poslední jezdci se ani nesnažili skrýt pobavení nad její reakcí.

„Nech toho, Ridere. Běž ven,“ vyjela na muže Winter. Ten se otočil, naposledy na Holly mrknul a odešel z kanceláře.

„Děkuju, Holly.“ Diamond se upřeně zadívala na Vipera. „Až skončím schůzku s dalším klientem, zajdu do šerifova úřadu a podívám se, co na něj mají. Budu s ním v kontaktu. Připravte se, že vám budou volat ohledně ručitele kvůli kauci. Uvidím, co se dá dělat, abych ho dostala ven. Nehrozí, že by utekl?“

„Knox by neutekl, ani kdybyste na něj namířila pistolí. Není srab. Je voják. Stojí a bojuje.“

„To je dobré vědět, protože kdyby to vzdal on, budu stále očekávat svoje peníze a vy si můžete hledat jiného právníka.“

„Domluveno,“ řekl Viper, vyšel ze dveří a s ním i jeho muži.

Winter se na odchodu zastavila. „Děkuju vám, paní Richardsová.“

Diamond přikývla a sledovala, jak se kancelář vyprazdňuje a Holly se staví vedle ní.

„Vzala jsi případ, který se týká jednoho z nich?“ zeptala se.

„Ano,“ odvětila Diamond zachmuřeně. „Vzala.“

„Co provedl?“

„Zatkli ho za vraždu Samantha Bedfordové.“ Diamond stále zírala ke dveřím své kanceláře a vážně přemýšlela, jestli za nimi má vyběhnout a říct jim, aby si našli jiného právníka.

„Můžu dát výpověď?“ zeptala se Holly své šéfové a chytila se desky stolu.

„Ne.“

Diamond se zhluboka nadechla, aby se trochu uklidnila, než vešla do šerifovy kanceláře. V malé kanceláři nebylo příliš rušno; dispečerka u recepcce zvědavě pozorovala, jak se k ní Diamond blíží.

„Dobrý den, je tu šerif?“ zeptala se Diamond.

„Samozřejmě, je tady. Chcete s ním mluvit?“

„Ano, děkuju.“ Diamond čekala, že žena zvedne telefon, a nadskočila, když místo toho vykřikla.

„Šerife! Někdo s vámi chce mluvit!“ Dveře na konci chodby se otevřely a stál v nich šerif.

„Pojďte sem za mnou.“ Jeho znělý hlas zaplnil chodbu. Diamond se snažila skrýt nevoli nad nedostatkem slušných způsobů.

„Šerife.“ Diamond natáhla pravici k vysokému muži, kterého si všichni ve městě vážili. Už se s ním několikrát setkala u soudu.

„Co pro vás můžu udělat, paní Richardsová?“

„Ráda bych si promluvila se svým klientem, Knoxem Batesem. Na ráno jsem naplánovala slyšení, na kterém bude stanovena výše kauce.“

Diamond nezaznamenala na jeho tváři ani náznak překvapení, když mu řekla, že Knoxe zastupuje.

„Setkala jste se už někdy s Knoxem?“

„Ne, ale vím, že s ním budou trochu potíže, když to jeho předešlý právník vzdal,“ odpověděla.

„*Trochu potíže* není, myslím, v případě Knoxe ten správný výraz. Připravte se na to.“ Diamond jeho varování ignorovala. Díky životnímu stylu svých rodičů měla už co do činění s pár drsnými motorkáři a zvládala to. Nebála se, že by si s Knoxem neporadila.

Šerif se vrátil do své kanceláře a pak vyšel ven s klíči. Vydal se krátkou chodbou a Diamond ho následovala. Odemkl ocelové dveře a strčil do nich.

Diamond vešla do velké šedivé místnosti s malým oknem a dlouhým stolem, kolem kterého stálo několik židlí.

„Posaďte se. Přivedu ho.“

Diamond se posadila, otevřela aktovku a vyndala papíry, podložku na psaní a propisku. Vzhledla, když se šerif vrátil s obrovským mužem. Okamžitě ho poznala. Na něco tak velkého a plešatého se nedá jen tak zapomenout.

Mohutný motorkář měl na sobě vybledlé džíny a modré tričko zakrývající svalnatý hrudník, který viděla v den, kdy šla do klubovny Posledních jezdců, aby si promluvila s Winter. Tehdy měl na sobě jenom džíny a hrud' měl holou, takže viděla tetování na prsou a na paži. A také objímal dvě velmi atraktivní ženy, co se s motorkářem zjevně právě intimně stýkaly.

Diamond byla s uvolněnou sexuální atmosférou motorkářského klubu obeznámena víc než dobře, ale podle toho, jak se k sobě ti tři chovali, vytušila, že to přesahuje rámec toho, čemu bývala vystavena ona.

Pozorovala muže přecházejícího přes místnost a zaujala ji jeho sexuální aura. Hladce vyholená hlava a divoký výraz působily zastrašujícím dojmem.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Knoxova zastávka***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.